

SPORTU ZDAR!

Prosluněné dny s blankytně modrou oblohou v letošním červenci vystřídala obloha ocelově šedá, ze které nepřetržitě cedila voda, a to před sebou máme víkend. Nezbyvá, než se smířit s nepřízní osudu, zůstat doma a při domácích pracích poslouchat příkazy svojí parťačky-babky. Říkám si, to abych se obrnil ocelovými nervy a posílil se pořádným resuscitačním panákem. Tu se na displeji bakelitového ucha objeví zpráva od Alana. (To je kamarád z běžeckých tratí.) „Dědku, vezmi si kolo, přilbu a dvě stovky, zajedeme do Bartošovic na Ocelového muže.“ A protože jsem ten soutěživý typ, aniž jsem pořádně věděl do čeho lezu, sbalil jsem si svůj vercajk a vypadnul.

Teď už je zase hezky. Tráva na zahradě povyskočila a dostala svěží barvu, a tak jsem ji pěkně posekal, na upravený trávník postavil sedm židlí a do nich posadil....ne sedm trpaslíků, ti mají stanoviště jinde, ale sedm svých bab. Ti, kdo mě znají, dobře vědí, že jsem majitelem čistého chovu zmíněného počtu ženských a udržet si výsadní pozici vůdce stáda, není vůbec lehké. Zaujal jsem místo na jevišti pomyslného amfiteátru a přednesl zdravici: „ Vážené dámy, SPORTU ZDAR!“ Odpověď „Zdar“ nesměle zazněla pouze z úst babky a starší dcery, ostatní si jen tak zívly. „ Upozorňuji vás, že z toho, co vám tady přednesu opět proběhne přezkoušení, abych se ujistil, že jste dávaly bacha! A u které zjistím nedostatky ve vědomostech, ta za trest vyběhne na Ondřejník a zpátky!“a byl klid.

„V Bartošovicích se nás na hřišti sešlo na padesát borců, kteří si chtěli změřit síly v silově-atletickém pětiboji, případně si dokázat, že splní stanovené limity a stanou se tak ‚Ocelovými muži‘. Do přihlášky jsem raději opět napsal svůj pseudonym ‚Dědek‘ a do kolonky bydliště pro zicher vepsal termín ‚bezdomovec‘, abych se pak u nás nestal případným terčem posměchu nehodných lidí. Jelikož si na svém hřbetu nesu už šest a půl kříže, byl jsem zařazen do kategorie pánů starších pětapadesáti let. Mezi ostatními borci jsem se snažil vypadat nezúčastněně, protože jsem se trochu styděl, když jsem viděl ty vymakané bicepsy, tricepsy, deltové svaly, mohutné hrudníky a pevné zátylky. Se svými končetinami jsem si připadal spíše jako záchodový pavouk, ale zase na druhou stranu si říkám, že ti, co jsou tak mocně vyrýsovaní třeba ani neví, jak chutná poctivá svíčková s deseti knedlíky nebo kupa švestkových knedlí pořádně posypaných cukrem a politých máslem. První disciplinou byl bench press s padesátikilovou činkou. V mojí kategorii bylo předepsáno ji zvednout aspoň sedmkrát v limitu dvou minut. Nikdy jsem v posilovně nebyl a tak jsem raději rozhodčí a přihlížející publikum požádal, ať poodstoupí do bezpečné vzdálenosti, kdyby mi náhodou uběhlo, ať to nemají hned z první vlny. Poslechli. Šoupl jsem tam pro jistotu dva navíc a vystoupení se obešlo bez doprovodných atrakcí. Potom přišly na řadu shyby a to ze svisu bez odrazu. Tři stačí...a byly tam. Třetí disciplinou byl leh-sed, zase po dobu dvou minut. Pokrčené nohy musí zůstat bez zapření na zemi, ruce za zátylkem a lokty se při sedu dotknout přibližně kolen. Z tohoto jsem měl trochu obavy, protože boj s věkem je i pro mě neúprosný. Každé ranní probuzení bolí a v zádech nejvíce. K požadovaným čtyřadvaceti jsem ještě přidal pět, tím silovou část pětiboje ukončil a přes bakelitové ucho podal

zprávu svojí velitelce babce, že je to v suchu. „Co? Vám tam neprší?...jéje, tady leje..“ Jasně. Určitě jsem ji probudil při odpolední siestě. No, co se týče výsledků, nic moc, ale mě to stačí. Po krátkém odpočinku jsme běželi 4,8 km, kde bylo třeba dát průměrný čas na jeden km šest minut. V mírném dešti běhám rád a podařilo se docílit průměrného času na km 4:30, teď se ještě vyrovnat s deštěm na cyklotrase dlouhé 44km a strefit se do průměrné rychlosti 21km/hod. Je fakt, že jsem na svém oři šlapal v dešti a větru co to šlo, u toho celou dobu funěl a hekal, jako nějaký dabér nemravného filmu. Cílem prosvištím v čase 1:28 a to je průměr přibližně 30km/hod. Jsem spokojený. Tož tak jsem se poprvé stal Ocelovým mužem a otevřel tak další stránku mého sportovního života. A nyní milé dámy otevírám volnou diskusi.“

Jako první vznesla dotaz ta paní, co spolu už šestačtyřicet let žijeme a já jí důvěrně nazývám babičkou. „Dědku, neexistuje taky ještě nějaká podobná soutěž, ve které by sis zocelil i jiné orgány, než bicepsy, tricepsy a další?“ Pochopil jsem její agresí. „Zajisté máš babko na mysli ocelové nervy, vůli, stabilní hladinu cholesterolu, též krevního tlaku a tak podobně.“ I ona dobře pochopila, jak to myslím. Za poslední rok přibrala dva kilogramy a myslí si, že o jejích kilech navíc nemám přehled. „Další dotaz?“ Přihlásila se mladší dcera. „Dědo, neustále nám připomínáš, že už to máš za pár, vnučky na zahradě vodiš ke svému provizornímu hrobečku a učíš je tam, jak se hrobeček správně ošetřuje, jak se nad ním správně pláče atp. Proč si nenajdeš nějakou klidnou zálibu?“ „Milé děti. Odchod do penze je rizikové období, hlavně pro muže. Spokojit se s tím, že mám co jíst, mám co pít, v telebedně je dostatek úžasných seriálů, každý den ve schránce spousta letáček, vybízejících k nákupům zaručeně nezávadných potravin v akci, co mi chybí? Toto je totiž první krok k tomu, jak se dostat do péče ‚bílých kabátů‘ a ti, jak se v tobě začnou šfourat, je konec. Ještě nějaký dotaz?“ Přihlásila se prostřední vnučka. „Dědóóó, vezmeš nás taky někdy na ty tvoje dostihy?“ „Jasně že jo. Do všech podrobností jsem nastudoval termínovku akcí do konce prázdnin a je tam několik běhů do vrchu, dva triatlony, vodácká akce a řůa dalších.“ Mládež se musí vést k aktivnímu životu. Jedině tak si já důchodce nebudu tolik připadat, co by příčina a neštěstí našeho státu. „Končím diskusi, mazejte chrnět!“

Starý, zarytý penzista má správně na všechno nadávat a být ideologickým nepřítelem lidí kolem sebe. Já však chci vyzvednout práci všech, kdo se podíleli na zdárném průběhu tak pěkné akce, kterou byl Ocelový muž 2010 v Bartošovicích. Uznání patří hlavním organizátorům, rozhodčím, paním kuchařkám za výborný oběd, sponzorům, traťmistrům, obyvatelům obce za fandovství, taky těm, co objednali počasí, že jsme se nemuseli mordovat v tropických hících i tomu, co to tam jistil nahoře, že nedošlo k žádnému úrazu.

Sportu zdar! Váš Dědek

(Ocelový muž)

(Více na : www.dedekbeskydsky.estranky.cz)

